

Онова лято

Лорън Уилис

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк, 2009

– Някой ми е завещал къща – каза Джулия. – В Англия. Беше неделя сутрин. Баща ѝ се бе настанил на обичайното си място до кухненската маса. Изработена от светло дърво и купена за повече пари, отколкото Джулия даваше за месечния си наем, тя беше кадилакът на кухненските маси. На тъкана подложка бе поставена ваза с цветя – три бели лилии сред облак от подвеждащо непретенциозна папрат.

При всяко идване в апартамента на баща си Джулия имаше чувството, че влиза в илюстрирано списание за интериорен дизайн. Овехтелите ѝ сини дънки и обикновената блуза определено не съответстваха на сребърните предмети и грижливо подредените цветя наоколо.

– Къщата на леля ти Реджина – заяви баща ѝ, без да се замисля.

– Коя леля? – Джулия нямаше лели или поне не знаеше да има. Майка ѝ беше единствено дете и същото можеше да се каже за баща ѝ. Е, почти. Смътно си спомняше, че той има полусестра (или полубрат) в Манчестър, но никога не бяха

общували с онази част от семейството, дори не бяха си разменяли коледни картички.

– Лелята на майка ти – поясни накратко баща ѝ и разгъна неделния вестник. – Реджина Аш.

Не погледна Джулия в очите. Е, това можеше да се очаква, нали? През всичките тези години не бяха говорили нито веднъж за Англия, за онази сива предистория, към която Джулия се връщаше само в кошмарите си.

Понякога все още сънуваше светлината на фаровете, дъждовните капки по предното стъкло и чуваше свистенето на гумите и собствения си писък. Събуждаше се разтреперана, обгърнала тялото си с ръце, и викаше майка си.

– Трябва ли да знам коя е? – Джулия внимаваше гласът ѝ да звучи небрежно и се опитваше да прикрие тремора на ръцете си. Отиде до кафемашината на барплота. Трябваше ѝ време, за да се стегне. Искаше да изглежда нормално – градила бе внимателно тази фасада цели двайсет и пет години.

– Беше настойница на майка ти – каза баща ѝ.

Говорът му беше много отривист, много британски. Вместо да отслабва с годините, колкото по-дълго живееше в Щатите, толкова повече акцентът на баща ѝ звучеше като на говорител от Би Би Си. Грижеше се за него така, както някои хора полагат грижи за прическата си. Джулия не можеше да го кори. На англичаните в Ню Йорк се приписваше особено обществено положение. Това силно я дразнеше, най-вече защото акцентът от детството ѝ бе имал обратен ефект върху нейните връстници и тя много бързо се бе отървала от него.

Психиатърът, когото Джулия беше посетила веднъж в колежа, бе нарекъл това „пренос“. Наговорил бе и още цял куп глупости, примесени с неразбираема терминология, които може би щяха да имат повече смисъл за нея, ако бе изкарала онзи начален курс по психология, както направи съквартирантката ѝ. Главното обаче беше ясно: захвърлила бе старото си „Аз“ – онова малко момиченце от Лондон, което отговаряше на името Джули и живееше с родителите си в апартамент с градина – и бе станала американско момиче на име Джулия, за да се справи с положението. След края на часа кимна любезно и повече не

Онова лято

се върна в кабинета на психиатъра. Нямаше нужда някой да ѝ казва очевидното.

– Ясно – каза Джулия. – Настоящията ѝ.

Неделният „Таймс“ прошумоля – баща ѝ бе обърнал страницата. От барплота Джулия виждаше само тила му – сив и грижливо подстриган, върховете на ушите и телените рамки на очилата му.

Лелята на майка ѝ имала къща. Звучеше като упражнение по френски: *Avez vous la maison de la tante de ma mère?*¹ Но Джулия не искаше къщата на лелята на майка си. Всичко онова беше минало, приключило много отдавна. Сега тя принадлежеше на Америка не по-малко от жълтите таксита и дъвките по тротоара. Нейният живот беше тук от онзи ужасен октомври, когато с татко ѝ стегнаха целия си багаж и се преместиха в Ню Йорк.

Джулия отвори стъклената вратичка на бюфета и извади една от спретнато подредените чаши. Беше бяла със сини цветя, много шведска и много модерна. Всичко в кухнята на баща ѝ беше много шведско и много модерно. С изключение на предметите, които бяха много датски и много модерни. Кафемашината беше сребриста. По нея стърчаха повече копчета, отколкото на Международната космическа станция. В тази натрапчива модерност имаше нещо утешително.

– Помислих си, че е като историите с нигерийските банкови сметки – опита се да се пошегува Джулия. Щеше ѝ се наистина да е шега.

– Къщата не е в Нигерия – отвърна баща ѝ, обърна се и я погледна над очилата с онзи поглед, предназначен за най-глупавите му стажанти. – Съвсем близо до Лондон е.

– Зная – каза поздразнено Джулия. – Това е... Ох, няма значение!

Ако баща ѝ не знаеше какво представлява схемата с нигерийските банкови сметки, тя нямаше намерение да му обяснява. Доколкото бе наясно, за него ползването на електронната поща се свеждаше до това да диктува кореспонденцията си на секретарката в службата и на Хелън, мащехата ѝ, у дома.

¹ Имате ли къщата на лелята на майка ми? (фр.) – б. р.

Джулия хранеше необикновено уважение към Хелън. Фактът, че успяваше да угажда на капризите на баща ѝ вече близо петнайсет години, без да излее кана с кафе върху главата му, само по себе си беше чудо.

Занесе чашата до масата и я постави внимателно на тъкана подложка.

– Ако приемем, че е вярно... – започна Джулия.

Баща ѝ я изгледа учудено над очилата:

– Ако приемем ли? Не си ли се свързала с тях още?

Джулия се вираше в изстиващото кафе. Пяната се разнасяше бързо по повърхността. Логично беше да направи точно това, нали? Да положи нужното старание. Пък и сега е толкова лесно: чукваш няколко пъти по клавиатурата и получаваш имена, адреси, подробности...

Но вместо това беше оставила писмото да отлежава на кухненската маса, забравено между кутия корнфлейкс и куп списания, трупани три месеца – доказателство за ада, в който живееше отскоро.

– Получавам купища боклуци – заоправдава се. – Хората пращат какво ли не.

– Джулия...

– Знам! – прекъсна го. – Щях да проверя за какво става дума, ако бях решила, че е нещо сериозно. – Ако някой си беше направил труд да ѝ каже, че има леля на име Реджина или че въпросната леля има къща. – Как да предположа, че ме очаква наследство?!

Баща ѝ не обърна внимание на сарказма ѝ.

– Откога е?

– Едва от седмица. – Или две. Седмиците вече ѝ се сливаха. Писмото беше в купчината с рекламни брошури, между предложение за кредитна карта, което обещаваеше едва 18-процентна лихва до края на живота ти, и покана за тематично лятно парти в Ню Йорк, посветено на джунглата – саронг, по желание.

Едно време Джулия щеше да се оправи с писмото за пет минути. Едно време профучаваше през дните, движена от адреналин и кофеин, часовете се блъскаха шумно един в друг като

Онова лято

колички за картинг, а времето между работните срещи никога не ѝ стигаше. Джулия все закъсняваше и все имаше да върши още нещо. Така беше, преди да загуби работата си и времето да се разтегне като дъвчащ бонбон.

Мразеше израза „загуби работата си“ – като че ли случайно я бе затрила между бюрото и тоалетната. Не я беше загубила. Отнеха ѝ я. Стана поредната жертва на ипотечната криза, на сриващите се пазари, на рецесията.

Джулия подръпна ластика на конската си опашка и я пристегна.

– Ще им се обадя в понеделник.

– На кого?

От вратата в другия край на кухнята се появи мащехата на Джулия и пусна ключовете си в оловната купа върху пералнята. Носеше торба с логото на популярна пекарна, от която се носеше апетитен аромат на пресен хляб.

Хелън имаше стройна фигура, постигната с много усилия в края на средната възраст, а косата ѝ бе боядисана в типичното за скъпите манхатънски квартали пепеляворусо. Не твърде русо – би било просташко, а достатъчно русо. Този нюанс подхождаше възхитително на бежови панталони през зимата и на ярки шарени десени през лятото.

Преди време Хелън работеше като юрист в „Сотбис“, но бе напуснала след раждането на Джейми. Джулия се чудеше какво прави мащехата ѝ по цял ден. Имаше си чистачка, която поддържаше къщата чиста до блясък, а Джейми и Роби вече бяха поотраснали и нямаха нужда от постоянна грижа – ако не се брои подреждането на кецовете им. При всяко идване на Джулия ѝ се струваше, че обувките им се множат и заемат все по-голяма площ.

Чудеше се дали и времето на Хелън се разтяга като нейното, дали тя също си измисля поводи да отскочи до бакалията и да удължи пътя дотам само за да има какво да прави. Не можеше да я попита обаче. Не бяха достатъчно близки.

Баща ѝ обяви без предисловия:

– Джулия наследи къща.

– Вероятно – побърза да вметне Джулия. – Може да е измама.